

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a VII-a
După Paști**

Căci Pavel hotărâse să treacă pe apă pe lângă Efes, ca să nu i se întârzie în Asia, pentru că se grăbea să fie, dacă i-ar fi cu putință, la Ierusalim, de ziua Cincizecimii. Și trimitând din Milet la Efes, a chemat la sine pe preoții Bisericii. Și când ei au venit la el, le-a zis: Voi știți cum m-am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi, când am venit în Asia.

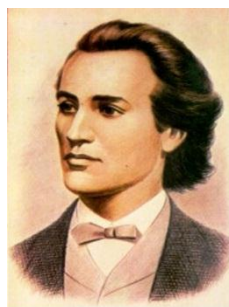
Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Căci eu știu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma. Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei. Drept aceea, privegheați, aducându-vă aminte că, timp de trei ani, n-am încetat noaptea și ziua să vă îndemn, cu lacrimi, pe fiecare dintre voi. Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și cuvântului harului Său, cel ce poate să vă zidească și să vă dea moștenire între toți cei sfințiți. Argint, sau aur, sau haină, n-am poftit de la nimeni; Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. Toate vi le-am arătat, căci ostenindu-vă astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, căci El a zis: Mai fericit este a da decât a lua. Și după ce a spus acestea, plecându-și genunchii, s-a rugat împreună cu toți aceștia. **Fapte XX, 16-1, 28-36**

Evangelhia la Duminica a VII-a După Paști

Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; Pentru că

cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei. **Ioan XVII, 1-13**

**15 iunie – pomenirea poetului național,
Mihai Eminescu, la împlinirea a 124 de ani
de la trecerea sa la cele veșnice**

Dacă Eminescu ar fi azi printre noi, condeiful lui acid nu i-ar ierta pe cei care lovesc în Biserică, în neam și în familia creștină. Ar condamna păcatul de moarte al homosexualității, pe cale să fie legiferat și în România. Ar demasca trădătorii de neam, care își spun "patrioți". Ar jeli milioanele de copii uciși prin avorturi. Ar scrie cu

durere despre ce a mai rămas din biata noastră țară, sfâșiată și jefuită la drumul mare.

Ar striga, cum numai el știa să o facă, sperând că românii se vor trezi din somnul cel de moarte al nepăsării.

Acum 124 de ani, în ziua de 15 iunie 1889, pleca dintre noi Mihai Eminescu, „cel mai mare poet pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc”. Fără Eminescu, am fi fost mai săraci, mai goi, mai puțin români. Și-a încheiat viața slujirii neamului său, pe care l-a iubit ca nimeni altul, arzând ca o flacără pentru idealul libertății și unității naționale.

S-a spus despre el că a fost ultranaționalist, xenofob, reacționar, extremist, antisemit. Unii l-au descris drept degenerat, sifilitic, alcoolic și afemeiat. El se aștepta la această formă de "recunoștință" a

posterității, o anticipase cu amărăciune în Scrisoarea I: „...vor căta vieții tale/Să-i găsească pete multe, răutăți și mici scandale -/Astea toate te apropie de dânșii... Nu lumina/ Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele și vina,/ Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt/ Într-un mod fatal legate de o mână de pământ;/ Toate micile mizerii unui suflet chinuit/ Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit.”

Știa ce va urma, ce soartă îl așteaptă. Dar nu a depus armele. În consecință, într-un moment în care guvernul României urmărea să încheie un pact umilitor cu Austro-Ungaria, prin care renunța la pretențiile asupra Ardealului, angajându-se să îi lichideze pe naționaliști, Eminescu a fost catalogat drept nebun, discreditat, internat abuziv în diferite sanatorii de boli psihice, unde i-au fost administrate cantități enorme de mercur și unde a fost “tratat” prin bătaii cu funia udă, până la leșin. De ce? Pentru că milita pentru unitatea tuturor românilor, pentru că scria aprig împotriva dușmanilor țării, pentru că demasca în articolele sale corupția politicienilor români, dar, mai ales, pentru că plănuia să pună bazele unei organizații independente, aflate în afara controlului francmasoneriei, de trezire și promovare a spiritului românesc și de refacere a Daciei mari.

“Cine combate Ortodoxia numai român nu e...”

Eminescu a fost un mare patriot, dar a fost și un apărător al Bisericii Ortodoxe. Mărturia lui rămâne peste veacuri, ca un adevărat testament scris parcă anume pentru cei care se încăpățânează încă să-l considere ateu.

“Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanei de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.” (M. Eminescu, “Liber-cugetător, liberă-cugetare”, “Timpul”, 2 februarie 1879, în “Opere”, 1989, vol.X, p. 187).

Cât privește așa-zisa apartenență a lui Eminescu la orice fel de mișcare ocultă, transnațională, cuvintele poetului sunt mai mult decât edificatoare și mai actuale ca niciodată:

"Desprețuind Biserica noastră națională și înjosind-o, atei și francmasoni cum sunt toți, ei ne-au lipsit de arma cea mai puternică în lupta națională; disprețuind limba prin împetrișări și prin frazeologie străină, au lovit un al doilea element de unitate; desprețuind datinele drepte și vechi și introducând la noi moravurile statelor în decadență, ei au modificat toată viața noastră publică și privată în așa grad încât românul

ajunge a se simți străin în țara sa proprie. Odinioară o Biserică plină de oameni, toți având frica lui Dumnezeu, toți sperând de la El mântuire și îndreptându-și viețile după învățăturile Lui. Spiritul speculei, al vânătorii după avere fără muncă și după plăceri materiale a omorât sufletele.(...) Biserica lui Mateiu Basarab și a lui Varlaam, maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbii și unitatea etnică a poporului, ea care domnește puternică dincolo de granițele noastre și e azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are stat, ce va deveni ea în mâna tagmei patriotice? Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine." (14 august 1882, Mihai Eminescu, “Timpul”, în “Opere”, Vol 13. pp. 168-169)

Dacă Eminescu ar fi azi printre noi, condeii lui acid nu i-ar ierta pe cei care lovesc în Biserică, în neam și în familia creștină. Ar condamna păcatul de moarte al homosexualității, pe cale să fie legiferat și în România. Ar demasca trădătorii de neam, care își spun “patrioți”. Ar jeli milioanele de copii uciși prin avorturi. Ar scrie cu durere despre ce a mai rămas din biata noastră țară, sfâșiată și jefuită la drumul mare. Ar striga, cum numai el știa să o facă, sperând că românii se vor trezi din somnul cel de moarte al nepăsării. Că se vor întoarce la credință, că vor umple iar bisericile, că se vor întoarce din “neagra străinătate” și se vor lupta pentru țara lor, aflată în momente de grea cumpănă. Ar plânge pentru tineretul rupt de istorie și de trecut, ancorat în valori străine nouă, abrutizat prin tehnicile moderne de corupere în masă. Ar privi, cu lacrimi în ochi, spre satul românesc – o umbră din ce-a fost cândva. Ar căuta peste tot și n-ar mai găsi decât pe ici, pe colo părinți și bunici care să lase generațiilor tinere comori neprețuite: datini, obiceiuri, cântece și doine, balade populare, toată zestrea inestimabilă a românilor de altădată. Ar găsi un neam parcă pustiit, fără memorie, aproape lipsit de suflare. Un neam pe care avem cu toții datoria să-l readucem la viață. Măcar noi, cei ce-l iubim și cinștim pe Eminescu.

“Înainte negrei străinătăți care împânzește țara cad codrii noștri seculari și, împreună cu ei, toată istoria, tot caracterul nostru. Moartea, decreșterea populației îndeplinește apoi restul: stârpirea fizică a neamului românesc” (Mihai Eminescu). Vi se par cumva acest tablou al decadenței cunoscut?

Irina Nastasiu (www.ortodoxia.md)

Vrei să-ți aduci copilul pe cale cea dreaptă, roagă-te cu credință pentru el

Copilul vrea alături de el oameni cu o rugăciune fierbinte. Mama să nu se mângâiească la mângâierea simțită, ci să dăruiască în același timp și

mângâierea rugăciunii. Copilul simte în adâncul sufletului său mângâierea duhovnicească pe care i-o trimite mama lui, și este atras către ea. Simte pază și ocrotire atunci când mama îl îmbrățișează în taină pe copilul ei prin neîncetata, stăruitoare și fierbinte rugăciune, și-l eliberează de tot ceea ce-l apasă.

Mamele știu să se neliniștească, să sfătuiască, să spună multe, dar să se roage n-au învățat. Multele sfaturi și muștrări fac foarte rău. Fără multe cuvinte copiilor. Cuvintele lovesc în urechi, în vreme ce rugăciunea merge la inimă. Este nevoie de rugăciune, cu credință lipsită de frământări, dar și de exemplu bun.

Într-o zi a venit aici la mănăstire o mamă deznădăjduită de fiul ei, Iorgu. Era foarte încurcat. Se întorcea noaptea târziu și cu tovarășii nu tocmai bune. Starea lui se înrăutățea pe zi ce trecea. Mama – plânsete și zbcium, îi zic:

- Tu, nimic – nici un cuvânt, numai rugăciune. Am pus seara de la zece la zece și un sfert o rugăciune comună, i-am spus să nu vorbească și să-l lase pe fiul ei să iasă la ce oră vrea, să nu întrebe „La ce oră ai venit?” ș.a., ci să-i spună așa, cu multă iubire: „Mânâncă, Iorgu, și-am lăsat mâncare în frigider”. Și să nu-i spună nimic altceva. Să se poarte cu iubire și să nu lase rugăciunea.

Mama a început să le pună în faptă, iar după ce au trecut vreo douăzeci de zile, fiul i-a zis:

- Mamă, de ce nu-mi vorbești?

- Iorgu meu, eu nu-ți vorbesc?

- Mamă, ai ceva cu mine. Nu-mi vorbești.

- Ciudat lucru îmi spui, Iorgu meu. Cum nu-ți vorbesc? Uite, acum nu-ți vorbesc? Ce vrei să-ți spun? Și Iorgu nu i-a răspuns. Apoi, mama a venit la mănăstire și mi-a zis:

- Părinte, ce este aceasta pe care mi-a spus-o copilul meu?

- A reușit metoda noastră!

- Care metodă?

- Pe care v-am spus-o: să nu-i vorbești, să faceți numai rugăciune în taină, și copilul o să-și revină.

- Spuneți că asta e?

- Asta e, îi zic. Vrea să-l muștri: „Unde ai fost, ce-ai făcut?”; iar el să strige, să se împotrivescă și să vină și mai târziu.

- Măi, măi! zice. Ce taine se ascund!

- Ai înțeles? De vreme ce chiar faptele vorbesc de la sine. El te chinuia, căci voia să-l certă, iar el să-și

facă mofturile lui. Nu-l certă, se strâmtorează. În loc să te strâmtorezi tu când și le face el pe ale lui, acum, când nu te strâmtorezi tu și arăți nepăsare, se strâmtorează el.

Într-o zi, acasă, Iorgu i-a anunțat că pleacă, își lasă lucrul și pleacă în Canada. Îi spusese și șefului său: „Plec, găsește pe altul să mă înlocuiască la lucru”. Între timp, eu le-am zis părinților:

- Noi o să facem rugăciune.

- Dar e gata... I-arăt eu!, a spus tatăl.

- Nu, să nu-l atingi, îi zic.

- Dar pleacă copilul, părinte!

- Zic: Să plece. Voi să vă dăruiți rugăciunii, și eu împreună cu voi.

După două-trei zile, duminică, Iorgu le-a zis foarte de dimineață:

- Eu plec, mă duc cu prietenii mei.

- Bine, cum vrei, i-au zis.

A plecat. Și-a luat prietenii – doi băieți și două fete, au închiriat o mașină și au pornit spre Halkida. Au mers ici, colo... Apoi au mers la Sfântul Ioan Rusul, iar de acolo la Mantoudi, la Sfânta Ana, la Vasilika. Au mers, au făcut baie în Marea Egee, au mâncat, au băut, au chefuit. Apoi au apucat-o pe drumul de întoarcere. Se înserase, Iorgu conducea. Acolo, la Sfânta Ana, au lovit mașina de colțul unei case. Au stricat-o. Ce să facă acum? Au luat-o încet-încet și au adus-o în Athena.

A ajuns în zori acasă. Părinții nu i-au spus nimic. S-a culcat și a adormit. După ce s-a sculat, le-a zis:

- Tată, asta și asta... Acum trebuie să facem mașina și trebuie bani mulți.

Îi zice:

- Copilul meu, tu știi. Eu am datorii, le am pe surorile tale... Ce-o să facem?

- Ce să fac, tată?

- Fă tot ce vrei. Ești mare, ai minte. Du-te în Canada să faci bani, să...

- Nu pot, trebuie s-o reparăm acum.

- Nu știu, îi zice. Rânduiește.

Deci, văzându-l așa pe tata, a plecat. A mers, l-a găsit pe șeful lui. Zice:

- Șefule, am pățit asta și asta. Nu mai plec. Nu lua pe altul.

Acela îi zice:

- Bine, bine, copilul meu.

- Da, dar vreau bani.

- Da, dar tu vrei să pleci. Trebuie să-mi semneze tatăl tău.

- Îți semnez eu. Tata nu se amestecă. Mi-a spus-o. O să muncesc și o să ți-i dau înapoi.

Nu-i asta minunea lui Dumnezeu? Când a venit din nou mama, i-am spus:

- A izbutit meșteșugirea noastră și rugăciunea a fost auzită la Dumnezeu. Și accidentul a fost de la Dumnezeu, iar acum copilul va sta acasă și se va înțelepți.

Așa s-a întâmplat prin rugăciunea noastră. S-a săvârșit o minune. Părinții au postit cu rugăciune și în tăcere, și au izbutit. Mai târziu, copilul a venit la mine fără să-i vorbească despre mine nimeni dintre apropiații lui. Iorgu a devenit foarte bun, și acum este la Aviație. Și are și o familie frumoasă.

Din cartea "Ne vorbește părintele Porfirie" (cap. "Despre educația copiilor"), Editura Bunavestire, Galați, 2003, trad. Ierom. Evloghie (Theofan) Munteanu

site sursa sfantulmunteathos.wordpress.com

Prin înmormântarea lor după datina creștinească și prin săvârșirea rugăciunilor și slujbelor orânduie de Biserica pentru pomenirea lor. De aceea, trebuie să pomenim pururea pe răposați și să ne rugăm pentru dânsii, atât în rugăciunile noastre personale, de fiecare zi, cât și prin slujbele și rânduielile așezate de Biserica pentru aceasta, la termenul cuvenit.

Care sunt termenele pentru pomenirea celor răposați?

Ziua a treia, a noua și a patruzecia după moarte și la un an după moarte; apoi în fiecare an până la șapte ani după moarte.

De ce se face pomenirea la aceste date?

Se face la trei zile, în cinstea Sfintei Treimi, întru Care ne mântuim și în amintirea învierii celei de a treia zi a Domnului, Care, sculându-Se din morți, S-a făcut pârgă sau începătură și chip al învierii celor adormiți;

La nouă zile, pentru că răposatul să se învrednicească de părtășia cu cele nouă cete îngerești și în amintirea orei a nouă în care Domnul, înainte de a muri pe Cruce, a făgăduit tâlharului Raiul, pe care ne rugăm să-l moștenească și răposații noștri; La patruzeci de zile (șase săptămâni), în amintirea înălțării la cer a Domnului care a avut loc la patruzeci de zile după înviere, pentru ca sufletul celui răposat să se înalțe și el la cer după judecata particulară făcută la patruzeci de zile după moarte ;

La un an, în cinstea și slava Sfintei Treimi, după pilda creștinilor din primele veacuri, care prăznuiau în fiecare an ziua morții mucenicilor și a sfinților, ca zi de naștere a lor pentru viața de dincolo (Așezămintele Sf. Apostoli, cart. VIII, cap. 42; Sf. Simion al Tesalonicului, Despre sfârșitul nostru, cap. 372, p. 250, comp. și Mitrofan, op. cit., p. 169-172).

La șapte ani, când se face pentru cea din urmă oară datornica pomenire anuală a răposatului, e număr sfânt (cele 7 zile ale facerii lumii) și se socotește că atunci trupul omului e cu totul desfăcut în țărână. De aceea, în rânduiala unor mănăstiri, atunci când se împlinesc șapte ani de la îngroparea călugărilor, se face dezgroparea osemintelor și așezarea lor în raclă sau osuar, ori în gropnița de obște.

Cum se numește slujba care se face la aceste termene, pentru pomenirea răposaților?

În cărțile de slujbă se numește parastas, de la cuvântul grecesc Paristimi - a se înfățișa înaintea cuiva, a mijloci, deci rugăciune de mijlocire pentru răposați, dar în popor poarta de obicei numirea de panahidă.

Parastasul nu e altceva decât o prescurtare a slujbei înmormântării. Partea de căpetenie o alcătuiesc rugăciunile de dezlegare și iertare, rostite de preot la

Cum pregătim moșii de vară în sâmbăta dinaintea Rusaliilor

Ce sunt pomenile și ce rost au ele?

Pomenile sau praznicele morților sunt mesele care se fac în cinstea și pomenirea morților. Ele sunt rămășițe ale vechilor agape sau mese frățești, cu care era împreună în vechime slujba înmormântării. Despre ele pomenesc vechile rânduieli bisericesti, ca Așezămintele Sfinților Apostoli (Cartea VIII, cap. 44), și alte scrieri vechi creștine: "Noi îi poftim pe săraci și nevoiași la ospăț, pentru ca astfel serbarea noastră să devină pomenire pentru odihna sufletului celui adormit, iar pentru noi, mireasma bine plăcută lui Dumnezeu" (Tâlcuire la cartea Iov (atribuită lui Origen), cart. III, Migne, P. G., XVII, col. 517).

Tot pomana se numește și orice faptă de milostenie făcută pentru pomenirea și folosul morților, ca de pildă hainele sau lucrurile care se dau săracilor.

Prin ce se arata grija noastră față de cei răposați?

sfârșitul slujbei, urmate, ca și la înmormântare, de “Veșnica pomenire”. Se săvârșește în biserică, după Liturghie, iar când e cu puțință, și la mormânt. La parastas se aduc întru pomenirea celui răposat coliva, pâine și vin din care se toarnă jos peste mormântul celui răposat.

Se pot face panihizi în tot timpul anului?

Nu se pot face panihizi în următoarele zile și răstimpuri din cursul anului:

a) Duminicile de peste an, pentru că Duminica, amintind ziua învierii Domnului, e zi de bucurie, iar nu de întristare.

b) În cele douăsprezece zile dintre Nașterea și Botezul Domnului. Chiar dacă în unele biserici se fac parastase Duminica, cel puțin în Duminicile Pentecostarului, adică în cele dintre Paști și Rusalii, nu se cuvine nicidecum să se facă parastase, pentru a nu se întuneca bucuria Praznicului cel Mare al învierii.

c) De la lăsatul secului de carne până la sâmbăta întâia din Postul Mare, sâmbăta Sf. Teodor.

d) Din sâmbăta Floriilor până în Duminica Tomii.

e) La praznicele împărătești sau sărbători mari.

În timpul Postului Mare, nu se face parastas în zilele de rând (luni, marți, miercuri, joi și vineri), deoarece în aceste zile nu se face Liturghie obișnuită sau deplină (can. 49 Laodiceea).

Ce este și ce închipuie coliva, care se face la înmormântări și panihidă?

Coliva închipuie însuși trupul mortului și este totodată un semn văzut al credinței noastre în înviere și nemurire, deoarece este făcută din boabe de grâu, pe care însuși Domnul le-a înfățișat ca purtând în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor: după cum bobul de grâu, ca să încolțească și să aducă roada trebuie să se îngroape mai întâi în pământ și apoi să putrezească, tot așa și trupul omenesc mai întâi se îngroapă și putrezește, pentru că sa învieze apoi întru nestrăcătoreală (Ioan 12, 24; 1 Cor. 15, 36 s.u.) 575 (Sf. Simion al Tesalonicului, Despre sfârșitul nostru, cap. 371, p. 249, comp. si Mitrofan, op. cit., pag. 172, 173).

De aceea, la binecuvântarea colivei de către preot, și anume, când se cântă “Veșnica pomenire”, rudele și prietenii mortului ridică tava (farfură) cu colivă, legând-o pe mâini, în semn de comuniune sau legătură cu răposatul. Același lucru închipuie și gustarea din colivă, după binecuvântarea ei.

Ce sunt “sărindarele”?

Cuvântul “sărindar”, provine de la cuvântul grecesc sarantafia, înseamnă pomenirea unui răposat sau

a unui pomelnic întreg de răposați la 40 de Liturghii în șir, mai ales în primele 40 de zile de la moartea cuiva, precum ne îndeamnă să facem Sf. Simion al Tesalonicului (Despre sfârșitul nostru, cap. 269-370, p. 248-249). Sărindarele se dau de obicei la Sfințirea unei biserici sau a unei fântâni, când vine preot nou în sat. Ele se numesc de obște, când pomenirea se face la 40 de Liturghii, una după alta, și particulare, când pomenirea se face la 40 de Liturghii răzlețe. La sfârșitul celor 40 de Liturghii se face panahidă și se pomenesc răposații tuturor credincioșilor care au dat pomelnice, ceea ce se numește dezlegarea sau slobozirea sărindarelor.

În unele părți, se mai obișnuiește a se face pomenirea neîntreruptă a răposaților, adică la toate Liturghiile de peste an. Lucrul acesta se face mai ales în mănăstirile unde Sfânta Liturghie se săvârșește neîntrerupt, în fiecare zi. Pomelnicul cu numele viilor și răposaților de pomenit, care se dă în acest caz, se numește pomelnic anual.

Când și cum pomenește Biserica pe cei răposați?

În afară de pomenirile făcute de rudele și urmașii răposatului, la datele arătate până acum, Biserica face și ea însăși pomenirea răposaților și se roagă pentru ei zilnic, mai în toate slujbele sale, ca de pildă la Litie și Miezonoptică, dar mai ales la Liturghie. Aici pomenirea se face de mai multe ori, dar îndeosebi la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor, în cursul rugăciunii de mijlocire generală pentru vii și morți, când preotul pomenește în taină pe toți răposații, cu cuvintele Pomenește Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânsii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale (Liturghierul, ed. 1987, p. 154). Nimic altceva nu este mai de folos pentru cei adormiți decât a aduce pentru dânsii Jertfa cea fără de sânge sau a fi pomeniți în timpul săvârșirii ei. Lucrul acesta le pricinuieste multă ușurare și bucurie (Vezi de pildă Așezămintele Sfinților Apostoli, cart. VI, cap. 30 (trad. rom. cit., p. 179); Sf. Chiril al Ierusalimului, Cateheza V mistagogică, cap. 9-10 (trad. D. Fecioru, p. 570 -571); Sf. Simion al Tesalonicului, Despre sfârșitul nostru, cap. 373, p. 250, cap. 369-370, p. 248-249; Nicolae Cabasila, Tâlcuirea dumnezeieștii Liturghii, cap. 42-47, trad. rom. p. 94-103 s.u.). De aceea, pe lângă panihizile cu Liturghie, pe care le facem anume pentru răposați, e bine să aducem prescura și pomelnic cu numele lor, pentru a fi pomeniți de către preot la fiecare Liturghie.

Dar în afară de pomenirea zilnică a răposaților, Biserica are în cursul anului bisericesc și zile anume orânduite sau închinat pomenirii generale a tuturor celor răposați, din toate vremurile și din toate locurile.

Care sunt aceste zile și care e temeiul așezării lor?

Mai întâi Biserica pomenește pe răposați în sâmbetele de peste an. Sâmbăta e ziua din cursul săptămânii închinată amintirii tuturor Sfinților și răposaiților, pentru ca cuvântul Sâmbăta (adică Sabat) înseamnă odihna; e ziua în care Dumnezeu S-a odihnit după zidirea lumii și în care, deci, cerem și noi odihna celor răposați, după ostenele și alergarea din aceasta viață (Sinaxarul la Sâmbăta lăsatului sec de carne, în "Triod") și pentru ca Sâmbăta e ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar sufletul s-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii cei din veac adormiți. Lucrul acesta ni-l amintesc și cântările (stihirile) de la slujba Vecerniei și Utreniei sâmbetelor din Octoih, în care mărim pe sfinți și ne rugăm pentru răposaiți. De aceea, parastasele se fac de regulă sâmbăta. Parastasele care se fac duminică, mai ales în orașe, nu sunt potrivite cu bucuria învierii, pe care o prăznuim în această zi.

Dar mai cu osebire face Biserica pomenirea de obște a tuturor răposaiților în anumite sâmbete din cursul anului, numite sâmbetele morților, și anume:

a) Sâmbăta Rusaliilor (numită și Moșii de vară, adică ziua de pomenire a moșilor și strămoșilor noștri), pentru că pogorârea Sfântului Duh, care se va serba a doua zi, să se facă și asupra celor adormiți, izbăvindu-i din stricăciune și din pedeapsa. Se aduc la biserică și se împart la morminte mâncăruri, fructe, haine și vase (oale și străchini).

b) Sâmbăta lăsatului sec de carne (numită Moșii de iarnă), deoarece Duminica următoare fiind închinată pomenirii înfricoșatei Judecăți, facem rugăciune pentru răposaiți, ca Dumnezeu să Se îndure de ei la Judecata de apoi (Ibidem).

Se mai obișnuiește, de asemenea, a se face parastase mai cu osebire în Sâmbăta a doua, a treia și a patra din Postul cel Mare, pentru ca în celelalte zile din acest timp al Postului nu se săvârșește Liturghie și deci nu se pot face nici parastase pentru cei răposaiți; de asemenea, în Sâmbăta lui Lazăr, dinaintea Floriilor, când prăznuim amintirea învierii lui Lazăr de către Domnul, rugându-ne ca Domnul să învieze și pe răposaiții noștri, la vremea cuvenită. De altfel e ultima dată când se mai pot face parastase până la Duminica Tomii.

Fără Biserică nu este mântuire! Cine a ieșit din Biserică, nu mai are pe Hristos, că Biserica este trupul lui Hristos. Cine a ieșit din Biserică, nu mai este fiu după dar al lui Dumnezeu din Botez, ci este fiu al satanei, căci s-a rupt de la mama lui duhovnicească și a luat-o după capul lui și s-a pierdut. (www.ortodoxia.md)

rugăciunii lui Iisus măcar o jumătate de oră din douăzeci și patru – după programul lumesc, pe la ora 10-11 înainte de miezul nopții. Spuneți

Rugăciunea fără să luați metanierul în mână; rugător, cereți cu lacrimi mila Sa: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” – așa!...

Să o lucrezi, și vei vedea ce roade îți va aduce! Dacă izbutești jumătate de oră, fă mai apoi Rugăciunea o oră; numai să fii atent ca în ora aceea nici telefonul să nu sune, nici somnul sau vreun gând de hulă să nu te lovească. Nimic! Închide telefonul, sfârșește-ți toate treburile și fă lucrarea aceasta – măcar jumătate de oră, nu mai mult. Asta e! Și vei vedea că sădești un pomișor, iar mâine-poimâine o să dea roadă. Și Sfântul Ioan Gură de aur, și Sfântul Vasile de la această lucrare au pornit – de la un pomișor, au ajuns luminătorii lumii!

Copiii mei, temelia vieții în Hristos sunt cele două mari Taine: rugăciunea și Dumnezeiasca Împărtășanie. Să ascultați sfaturile și poruncile duhovnicului, mai ales cu privire la aceste două mari Taine. Pentru a clădi o adevărată viață, este nevoie de o piatră adevărată, iar piatra este Hristos. Chemarea lui Hristos prin rugăciune și împărtășirea cu Trupul și Sângele de viață făcător al lui Hristos este începutul și sfârșitul vieții în Hristos. Acesta este canonul pentru voi, cei ce vă aflați în lume. Hristos vă iubește! Să aveți nădejde în El, fiindcă cine nădăjduiește în Hristos nu dă greș niciodată.

În rugăciunea minții „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” se găsește rugămintele, mulțumire, mângâiere, slăvire, pocăință. Diavolul începe întâi să fiarbă, apoi să plesnească, iar mai încolo fuge departe.

Vrei să simți negrăita bucurie atunci când plângi și să spui: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu m-ai trecut cu vederea și nu mi-ai dat după păcatele mele, ci îmi dai mereu atâta bucurie”? Vrei să vezi pe Hristos și pe Maica Sa? Vrei să vezi Raiul încă din lumea aceasta? Rostește Rugăciunea lui Iisus, și va veni ziua în care vei spune numai rugăciunea aceasta. *Părintele Efreim Katunakiotul (din cartea „Părinții contemporani ne vorbesc despre războiul cu metaniile în mână”, editura Familia Ortodoxă, 2011.*

Barbatul adevarat. Cine este?

Aveți nădejde în Hristos, fiindcă cine nădăjduiește în El nu dă greș niciodată

Mulți dintre cei ce vin aici, la Katunakia, îmi zic: „Dă-ne un cuvânt de folos”. Ei, să vă spun unul: închinați

”Fii bărbat!” îndemnul acesta îl aud destul de des ieșind din gura părinților sau a prietenilor, dar și în mass-media. Dar dacă, de exemplu, în gura tatălui meu sună destul de firesc și așteptat (părinților le place adesea să arate că odraslele lor nu sunt așa cum le-ar plăcea lor), în ceea ce privește celelalte surse, apare o întrebare cât se

poate de logică: ce înseamnă la urma urmei să fii un bărbat adevărat?

Aici, răspunsurile pot fi dintre cele mai variate, de la imaginea play-boy până la portretul unui dictator autoritar. Dar, în ciuda diversității etaloanelor de "bărbați adevărați", problema rămâne deschisă. Aceasta înseamnă că trebuie căutată cheia înțelegerii acestei expresii în afara cadrelor deja stabilite, a clișeelelor, a idealurilor.

Când eram mic, în fața casei noastre se adunau adesea vecinele mai bătrâne. Era pe la începutul anilor 90, când societatea încă nu era distrusă ca acum, iar amabilitatea era o normă și nu o excepție. La fel și copilăria mea s-a petrecut în vremea în care au început să se dea la televizor filme străine cu eroi frumoși, cu vieți frumoase și gânduri frumoase.

Crescut cu asemenea producții, stăteam într-o seară cu pensionarele noastre pe o bancă. Îmi amintesc bine această discuție pe care o păstrez în minte și acum. Era vorba despre război, acela pe care bătrânele îl văzuseră cu ochii lor, experiență pentru care unele plătiseră cu prețul vieții celor apropiați. Aceste pierderi reprezentau una dintre temele principale ale întâlnirilor "de pe bancă", iar eu arzând de dorința de a-mi spune cuvântul, am început:

- Ah, dacă ar fi fost în armata noastră câte doi Terminatori pe batalion, războiul ar fi fost câștigat rapid!

Acum regret mult că am spus această frază. Nu pentru că a ridicat un val de proteste din partea bătrânelor, ci pentru că le-am creat o rană adevărată și profundă. Am înțeles aceasta abia peste câțiva ani, când mi s-a clarificat un adevăr: soldații noștri au trecut acest război groaznic nu atât datorită forței armelor, ci mai cu seamă pentru că știuseră să rămână oameni și să păstreze un chip omenesc în condiții înspăimântătoare.

Bărbații pe care i-au evocat bătrânele mele interlocutoare erau cu adevărat departe de tipul cinematografic contemporan. Majoritatea nu aveau o înfățișare hollywoodiană, nici o forță fizică aparte, nici ceea ce, convențional, se numește azi "glamour". Dar ei știuseră să îi apere pe cei pe care îi iubeau, pământul și țara și apoi să se dedice restaurării economiei, creșterii familiei, educației copiilor. Altfel spus, se jertfeau și iubeau. Jertfa și iubirea – aceștia sunt doi termeni cheie care determină, din punctul meu de vedere, idealul "bărbatului adevărat".

Desigur, există niște trăsături masculine care sunt proprii unei firi puternice: de exemplu, să-și câștige existența, să conducă, să protejeze, să fie tată. Însăși constituția organismului bărbatului arată că este mai puternic decât cel al femeii. Cu toate acestea, dacă luăm

în considerare fondul moral, nu există nicio diferență între cele două sexe. Iar fiecare dintre noi, oricare ar fi natura celui de-al 46-lea cromozom, este chemat la dezvoltarea calităților sale, care, în limbajul Bisericii, reprezintă chipul lui Dumnezeu. În această cheie, să fii bărbat, înainte de toate, înseamnă să fii om. Să iubești și să te jertfești pentru ceilalți, să fii sprijinul și nădejdea celorlalți.

Acum, dragostea și abnegația, ca elemente ale "formulei bărbătești" ereditare, se nivelează rapid în conștiința societății devenind contra-greutatea romantică a imaginii de "macho dur", "băiat de treabă" sau "om de afaceri". Dar aici este un nou paradox: oricare ar fi tipul care o atrage pe femeia contemporană, în adâncul sufletului ei, ea va fi cu totul de acord cu bunicile din copilăria mea și va spune că bărbatul adevărat este acela pe care poți conta în orice clipă, care nu va trăda și nu se va prefăca în nicio situație. Cel în spatele căruia te poți ascunde, în care poți avea deplină încredere. Cel cu care vei putea să-ți petreci toată viața, la bine și la rău. Și, în plus, nu doar să existe, ci să trăiești o viață plină și fericită.

Bărbatul adevărat este acela care ia asupra sa partea cea mai dificilă din viața familiei și rezolvă primul problema care se ivește. Este cineva care este întotdeauna responsabil pentru cuvintele și faptele sale și are grijă de cei din jurul său.

Este cel care vede lumea nu prin șablonul societății (care azi e unul, iar mâine altul), ci are un resort interior solid. Este cel care știe să distingă binele de rău și are bărbăția de a fi de partea adevărului chiar și atunci când este incomod pentru tine sau când aduce dezaprobarea celor din jur.

Da, idealul "bărbatului adevărat" este întotdeauna legat de bărbăție și fermitate. Dar nu este vorba despre o demonstrație de forță ca la eroii filmelor hollywoodiene și nici de duritatea tiranului domestic. Tăria bărbatului stă în calitățile sale morale și în modul în care ele corespund valorilor evanghelice. Dintre care, cea mai importantă este exprimată printr-un cuvânt simplu: IUBIREA. (www.ortodoxia.md)

Cuvinte la vreme de încercare...

"Citirea Scripturilor este deschiderea cerului și gurile proorocilor sunt gura lui Dumnezeu"

Sf. Ioan Gură de Aur

"De ce a poruncit Domnul să ne iubim vrăjmașii? Nu pentru ei, ci pentru noi! Căci atâta timp cât ținem în noi gândul despre vătămarea pe care ne-a adus-o cineva, nu avem pace și nici liniște. Trebuie să ne lepădăm de asta. Cum? Trebuie să iertăm din inimă. Dacă se iartă din inimă, e ca și cum nu a fost nimic. Dacă acela e iertat, atunci pacea pune stăpânire pe sufletul tău." *Starețul Tadei de la mănăstirea Vitovnița*

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N°19 16.06.2013 s-a tipărit în 30 de exemplare și se distribuie gratuit.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚAMNĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLĂVĂ LA DUMNEZEU PENTRU TOATE!

